

.....מאות / רפי וייכרט.....

מחשבות

והנה שוב השעות האלה שבין ארבע לחמש לפנות בוקר. הכאב, הגעגועים, החרדה. אני חושב עלייך, ישות אהובה אבודה בתוך החושך הגדול. איך את מקופלת בתוך שמיכותיך? האם היתושים הרעים של סוף העונה מתענגים על מתק דמך? ולידך הנשימות של יקיריך. הן חשובות לי משום שהן עוטרות כנזר לנשימתך. ובתודעה עולים הביטויים "נזר הבריאה" ו"נזר קוצים". גורלך לא החמיר איתך נורא אם חושבים על האפשרויות. גם שלי לא התאכזר. אבל יש בנו נפש שאיננה מניחה, שכולה תקוות סומות. אולי התאווינו הלילה שאצבעות ילטפו את פנינו בתשוקה, אולי רצינו שמישהו יתמכר לגופנו וילחש באוזננו את פתרון החידה - שאנחנו האהבה האחת והיחידה.

מירון ח. איזקסון

*

השתגע

לבכותה

לבכות אותה פרושו
שהמים היורדים היו גופה
בטרם גם היא יצאה מבטן.
והמים הרועדים במקומות
הם הפעמים שהיא היתה,
והחבוק שסוף סוף הצטחק.

היו לה בחייה איברים מיחדים -
נשימתה היתה איבר תארתה
וכפתה תבונתה
ואפה נשף את נעוריה
ובטנה איבר מולדת
ועורה איבר ילדיה
וחזה היה איבר שמותיה
והעורק שקפץ דבר שפה אחת.

לבכותה פרושו גם להרטיב
את עיני הרף שהגיע עמה בקפסה,
שלא ירדם,
ובו הסברים מדיקים כיצד
לפעמים היא תתעורר משנותיה.

אנדד אלדן

*

קשיש עקש מקשיב לשקט קשה
ראש מאיר כנר נרדם קורא
ומעיק ועקם המקום ומרשה
לצליל לצלל בצל בצל ושום כורה

באור בריח חיי חרות חריפים
חריף החרף חרף רפיון נפוח
סביב הסבל סתו בסתנים חושפים
עלי עלילות כמלים של עוללים אספוק

הישיש במשובה להושיב חשיבות מחשבות
נאנח ונח נוח וחס פחאן במחנה בדרך
עזובים זאבי הכזב ובזבזתי זהב זב מנבזות
כפית בו בעטו במתים תמיד התמוטטו ועל צרף

קשיש עקש מקשיב לשקט שותק

אדם שהשתגע, אני שואל
על המקרה הזה, ראיתי בעיני איך הצטמצם
בטרם הן בקשו להסגר.
אדם כזה שדעתו מלוחה, ואין
מזון שנוח לה להתנפח. האם
מפני סודות מסכנים שבו
קמה רוחו עליו והתקמטה?

או שחזר מחו גדל בו כעבר
והוא שאותו הטביע בתוך שטפון הסוד.
כן, צריך לשאל גם כשהחשמל כמעט נגמר,
מה הם עסוקי אדם
שמשגעים את רסיו,
ומי הם חרסי ילדותו העתיקים
שחותכים אותו במלאכת מחשבה.

אדם שטרם השתגע, כן אני שואל,
כל מיליוני תאיו עוברים בו
כמו היה מנהרת העולם.
תאים זרים מיום ליום הם חמר של גופו
ומה בכלל קבוע בדמיון חמו
אולי אותה נפשו, מכחשת הקיום,
שלא מצאו מקום לה, לשכן ולנשקו.